

Brzy budeme, jako součást českého lidu, stát před fatální volbou, jak a komu svěřit svou státní moc, danou nám Ústavou ČR, v zájmu demokracie svobody a míru.

Karel Nedvídek

Červenec 2017

Oslavili jsme stoletý Zborov. Statečný boj Čechů na rusko-rakouské frontě v sestavě ruské armády. Pátý a šestý červenec nám připomněl příchod věrozvěstů Cyrila a Metoděje a též potupný konec „kacířského reformátora“ církve Ježíše Krista - Jana Husa. Běh času nás posouvá ke stoletému výročí vzniku Československé republiky.

To jsou vážné milníky našich národů, od doby kam paměť naše sahá, až po vytvoření novodobého moderního suverénního demokratického státu. Ani tím však naše dějiny nekončí. Pozornost se začíná upírat k dalšímu kulatému výročí největší historické události druhé poloviny minulého století, k roku 1968, jako fenoménu, jenž dal vzniknout novému revolučnímu hnutí v satelitních státech sovětské totalitní soustavy, které na konci století přivedlo celý státní systém tzv. reálného socialismu k úplnému rozpadu.

Na této cestě bylo překonáno mnoho bouří a hněvu v boji za svobodu Čechů, Moravanů, Slezanů i Slováků. A soudě dle stavu, v jakém se nacházíme v současnosti, existuje nemálo důvodů neupadat ani dnes do snivého zahálení. Mohlo by nastat probuzení do ponurých dnů. Ocítáme se v čase vzplanutí volebních kampaní, v nichž usilují o nabytí moci, s podporou nebo s odporem medií prezidentští kandidáti, politické strany i politické koalice a politické ne-strany, alias politická hnutí.

Ve svých volebních programech nám za získání moci nabízejí veškerá dobra, která lze vymyslet, včetně naší svobody i spravedlnosti. Přitom ztrácí ze zřetele, že dle Ústavy veškerá moc náleží lidu. A lid musí pečlivě zvážit situaci a podle tvořících se mračen na politickém nebi stanovit prognózu na volební období. To ale klade na jeho bedra přetěžký úkol. Ten lid, v daném čase a prostoru představuje společnost, definovanou stavem vnitřní morálky, která se stává hlavním předpokladem a zdrojem pro vznik závazných pravidel chování, ustanovení a zákonů. Neplatí snad, že nedobrá morálka společnosti plodí nedobré zákony? Významní jedinci i hlavy pomazané poukazují na morální poklesky dnešní doby. Hrdinství a vlastenectví se nenesou. V myslích lidí jsou skuteční hrdinové a vlastenci, kteří nasazovali své životy na frontách a na popravištích vytěšňování. Protože, jakoby v zájmu očisty společnosti, se tendenčně hledají nové líbivé akční seriáloví hrdinové, nové postupy, a na politickou objednávku se šíje nový výklad dějin. To aby se „napravovaly“ chyby a staré křivdy, a už se nehledí na to, že tím mohou vznikat i nové křivdy. K tomu dochází, když se do historie pletou lidé, kteří o ní mnohdy ani nic neví. Jenom něco slyšeli a spoléhají na krátkou lidskou paměť.

Konkrétně se to týká naší novodobé historie. Ani po 28 letech jsme se nedočkali skutečně vědecké interpretace let šedesátých a 70-tých i 80-tých let, období tzv. normalizace. Pro tehdejší československou společnost dobu velmi důležitou a určující pro její další existenci. To co se stalo 21. srpna 1968, bylo něco tak jedinečného v životě Čechů,

že je dělilo na život „před tím“ a život „potom“. V důsledku toho je česká populace zatížena deformovanými česko-ruskými vztahy, do nichž byly silně transformovány animozity z roku 1968 a následujících dekád okupačního režimu. Prožité dějiny, a to platí i pro ty nedávné, jsou motorem našeho současného i budoucího počínání. A aby ten motor správně běžel, nemůže být krmen nerozpuštěnými mýty, protože stále platí pro kritický a nezávislý pohled na naše minulé skutky základní pravidlo, že „VŠECHNO MOHLO BÝT TAKÉ JINAK“. V tomto ohledu je pro nás schylování k padesátiletému výročí Pražského Jara nadějí, soudě, že čas již nazrál k tomu, aby nám mladí historikové, nezatížení prožitky v nedemokratickém režimu, mohli poskytnout nesofistikovaný rozbor událostí a nový pohled, nezávislý na politické korektnosti.

Dosud přetrvávající deformované myšlení a utajování určitých faktů, jakož i zasahování do českého jazyka, lze považovat za odepírání základních práv. Dnes slovo „**soudruh**“ nemůže být použito ani básníkem do rýmu ve verši. Protože to slovo sňalo na sebe naši totalitní hanbu a stalo se hanebným, sprostým slovem. Toto úmyslné i bezděčné vynechávání informací ve veřejnoprávních médiích v jistém smyslu zavání restaurací cenzury, omezováním svobody slova. Tvrdit, že tyto politické momenty se neprojeví v rozdílném společenském vnímání otázky SVOBODY, by bylo pouhou lží. Svoboda je chápána jako produkt suverenity státu a její omezování je dáváno do souvislosti s EU, která mění posilováním kompetencí svůj charakter na úkor členských států. Tím klesá důvěra v toto soustátí, které je odlišné od toho, do kterého náš stát vstupoval. Že tento problém navozuje určitou nespokojenost a neklid celé společnosti, o tom nemůže být pochyb.

Stejně problematické je vnímání bezpečnosti. Naše bezpečnost je po vystoupení z Varšavské smlouvy a po jejím zrušení garantována uzavřením smlouvy s vojensko-politickou atlantickou aliancí NATO. Členství v NATO pro nás má představovat další **mírový** rozvoj společnosti v duchu Washingtonské smlouvy, podle které se strany zavazují (čl.1) urovnat veškeré mezinárodní spory mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost a zdržet se ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou, nebo použití síly jakýmkoliv způsobem, neslučitelným s cíli OSN. Odpovídá snad vyzbrojování jistých sil vně našeho území a uplatňování ekonomických sankcí v zájmu politické ideologie s cílem poškodit fungování ekonomiky, duchu a liteře stále platné Washingtonské smlouvy? To, jak dnešní vedení NATO reaguje a prakticky zasahuje do události v různých částech světa lze rovněž stěží považovat za aplikaci uvedeného článku smlouvy. Když pomínou hrozící nebezpečí z přesídlování arabské a africké populace do Evropy, pak za nejvážnější konflikt nutno považovat modifikované rozpory a výhrady americké politiky podporované vrchností EU vůči Ruské federaci a její politické reprezentaci v čele s Vladimírem Putinem. Že takové rozpory existují, že strany zastávají různé názory na jejich řešení, by nemělo nikoho znepokojovat. Odlišnosti států zákonitě vyvolávají různé postoje v mezinárodních otázkách. Nesmějí však být uměle eskalovány do konfliktů, při kterých se haraší zbraněmi a diplomacie je svedena na vedlejší kolej.

Takové přirozené rozdíly je diplomatická služba schopna překomponovat do akceptovatelné podoby, zabraňuje jejich přerůstání v nepřekonatelný antagonismus. Má-li však dojít k tak intenzivnímu zveličování, pak je zapotřebí do procesu neurovnaných vztahů vložit nový prvek, který může splnit funkci katalyzátoru, neboli vytvořit pro společnost nový obraz o situaci nažhavené do úrovně blízko bodu varu. V USA vynalezli efektivní virus, který

je odpovědný za veškeré neúspěchy a občanskou nespokojenost. Je to zasahování Ruska do prezidentských voleb a jejich ovlivňování. Je neodpustitelné, aby kterákoliv cizí velmoc rozhodovala, kdo se stane hlavou státu. Že to není čím doložitelné, nevádí, protože je zcela zřejmé, že by volby bez vnějšího zasahování dopadly jinak. Vždyť kromě amerických voličů neexistuje ve společnosti žádný živý element s podobnou schopností.

Tento stav duální americké společnosti se nemohl nepromítnout v plném rozsahu do NATO a vtisknout tak vedle již tradičně kyjevského, další výhružný prvek do strategického uvažování v rámci konfliktu NATO versus Ruská Federace, do kterého jsou postupně vtahovány formou členství v alianci všechny evropské státy. A tak k zajištění nedotknutelnosti vlastních státních hranic vysíláme naše ozbrojené síly do Asie, Afriky i Pobaltí, a naše stíhací letectvo ochraňuje vzdušný prostor Islandu a Lotyšska. O naše hranice a vzdušný prostor, bude-li nejhůř, se třeba postará nejsilnější armáda NATO – armáda Turecka, která má po ujednání mírové spolupráce s Ruskem volné ruce, což ji nebrání vyslat nemalý kontingent vojska k zajištění naší ochrany. (Nespojovat s rokem 1939, turecká armáda vůči nám je spojeneckou armádou.)

Pokud tento popis současné mezinárodní situace jen zčásti odráží dopad na chování naší společnosti, potom je nutno považovat jisté snahy o upevnění svobody a posílení bezpečnosti formou transformace našich ozbrojených, záchranných a policejních složek a politických reforem EU, za důvodné a politické subjekty, proklamující podobné změny ve svých volebních programech za kompetentní.

Politici podléhající gravitační síle moci mají jedinou starost, prosadit se na volební kandidátce jedné z mnoha politických stran a hnutí, čekat a doufat. Voliči, kteří se rozhodnou jít volit, to nebudou mít jednoduché. Voliči jsou tradičně diferencováni na pravé a levé. Stačilo si vybrat z nabídky odpovídající levicovou nebo pravicovou stranu. Tento jednoduchý systém je pro letošní volby značně oslaben vzájemným pronikáním idejí. Tradiční zavedené politické strany se přetransformují ve strany středolevé a středopravé. O těch dalších, nově etablovaných lze o jejich orientaci pouze spekulovat. Za těchto okolností je odpovědný výběr těch nejlepších, nejschopnějších a morálně pevných kandidátů komplikovaný. Proto výsledek voleb je těžko odhadnutelný. Jen jedno je jisté, že prezident jmenuje vládu obdařenou přenosnou mocí. Bude tato moc přetavena v sílu výkonných a zastupitelských orgánů k prosazení zájmů českého státu, zajištění svobody a bezpečnosti pro blaho jeho lidu? Stane-li se tak, získají naši důvěru a podporu.